

GESPROKEN COLUMN TIJDENS DE BIJENKOMST VAN 'KAMPEN ARMOEDEVRIJ' OP 17 MEI 2019

Toen mij een paar weken geleden werd gevraagd of ik een gesproken column wilde verzorgen over armoede, moest ik wat langer nadenken dan gebruikelijk. Ik schrijf al jaren een maandelijkse column in Weekblad De Brug, maar een gesproken versie is toch andere koek. Normaal heb ik mijn antwoord direct klaar. Vaak is het 'Ja hoor, lijkt me leuk.' Maar nu twijfelde ik echt. Moet ik dit wel doen? Mijn grote voorbeeld Peter Heerschop laat elke week een gesproken column op radio 538 horen. Kan ik dat wel? spookte het door mijn hoofd. Maar uiteindelijk heeft mijn creatieve kant het toch gewonnen van de twijfel. Jullie zijn nu allemaal getuige van mijn eerste gesproken column... een column die gaat over mijn kijk op armoede.

We beginnen met een opwarmertje. Om het niet eenrichtingverkeer te laten worden, mogen jullie mij aanvullen...

- 1) Geld maakt niet gelukkig (*maar gelukkig maken ze wel geld*)
- 2) Als het geld op is (*is het kopen gedaan*)
- 3) Als je voor een dubbeltje geboren wordt (*word je nooit een kwartje*)

Helaas draait alles in het leven om drie dingen: macht, geld en seks. De volgorde is willekeurig opgeschreven. En volgens mij maakt het niet uit waar ter wereld je ook woont. Zo zijn mensen geprogrammeerd of misschien kan ik beter zeggen: zo worden mensen geprogrammeerd. Ik weet dat ik niet iedereen over één kam mag scheren, maar voor het gros van de mensen geldt dit wel. Armoede heeft voornamelijk met geld te maken. Met name aan het gebrek ervan. In veel delen van de wereld is het een gevolg van het misbruiken van macht, waardoor een volk wordt onderdrukt.

Ik heb even gegoogeld naar de definitie van armoede. Armoede is volgens de Verenigde Naties het niet kunnen voorzien in de eerste levensbehoeften. Zij ontstaat wanneer een persoon of een groep mensen onvoldoende betaal- en/of ruilmiddelen heeft om in de primaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Ik heb mijn kennissenkring de revue laten passeren en kom tot de conclusie dat ik volgens de definitie niemand ken die in armoede leeft. Of dat ook echt zo is, weet ik niet. En misschien is dat ook het grootste probleem. Armoede kun je vaak vergelijken met een burn-out. Aan de buitenkant kan een ander niet zien wat er onderhuids speelt. Jeroen van der Boom heeft het zo mooi omschreven in de songtekst van het nummer 'één wereld'... Het nummer begint met de volgende zinnen: Weet jij wat je ogen zien, weet je zeker dat je goed kijkt? Hé jij, sta je open voor hoe het is en niet hoe het lijkt?

De tijd van pure ruilhandel ligt ver achter mij. Natuurlijk heb ik in mijn jeugd knikkers geruild, maar dat is het dan ook wel zo'n beetje. Mijn moeder zei altijd: 'van ruilen komt huilen!' En soms was dat ook zo. Maar toen geld nog niet bestond moest men het hebben van ruilhandel. De één had bijvoorbeeld konijnen en de ander wortelen. Als je die goed gescheiden hield, kon je samen ruilen. Omdat dit niet de meest handige manier was zocht men naar een universeel betaalmiddel. Zo is geld ontstaan. Geld heeft drie belangrijke functies, het wordt gebruikt als ruilmiddel, als rekeneenheid en als oppotmiddel. Aan dat laatste komen mensen die in armoede leven van z'n lang zal ze leven niet toe.

Waar het in mijn ogen al vaak misgaat, is bij de geboorte van mensen. Daarop heb je helemaal geen invloed, echt helemaal niets! Je moeder levert je ergens op de wereld af. De een wordt gedropt in Afrika, de ander in Nederland. Daar heb je als kind niets over te zeggen. Waar je ook niets over te zeggen hebt, is hoe je op de wereld komt. Sommigen zijn qua uiterlijk super knap, velen gaan op in de grijze massa en er blijft een categorie over waar de honden zich dood tegen blaffen. Dan zijn er nog de extraverte en introverte personen, maar ook de intelligente en domme mensen. Allemaal dragen we op onze manier ons steentje bij aan de maatschappij. Met mijn bijna 49 jaar levenservaring weet ik inmiddels dat je uiterlijk, je hersencapaciteit en je karakter een wezenlijke bijdrage leveren aan het succes dat je later in de maatschappij zult hebben. Ik vind dat zo oneerlijk. Als ik direct iets zou kunnen veranderen, is dit het wel. Want van gelijke kansen is echt geen sprake. Ze zeggen weleens... iedereen is gelijk, maar de een is helaas wel gelijkter dan de ander! Het is een feit dat een mooie secretaresse met dezelfde capaciteiten van de directeur vaak de voorkeur krijgt boven de lelijke. Dat geldt trouwens niet als een vrouw bepaalt wie aangenomen wordt... dan wint de lelijke het toch, omdat de knappe door haar wordt gezien als een bedreiging.

Ik kijk met plezier terug op mijn jeugd. We hadden het niet heel breed thuis. Mijn vader had een eenvoudige baan en mijn moeder was thuis. Zij deed het huishouden en was er altijd als wij uit school kwamen. Lekker een kopje thee met een koekje erbij en samen even de dag doornemen. Dat was pas rijkdom, geestelijke rijkdom. Nu zitten veel kinderen bij de BSO, omdat papa en mama samen wel moeten werken om alle eindjes aan elkaar te knopen. Echte armoede heb ik thuis nooit gekend. We gingen één keer per jaar op vakantie en er was altijd wel wat te eten en te drinken in huis. Ook een toastje met wat lekkers erop als er visite kwam. Veel geld voor kleren bleef er niet over. Ik keek natuurlijk om mij heen en wist ook wel wat een soort van 'in' was. Toen ik tiener was, viel ik in de categorie 'kakkers'. Fel gekleurde jassen van het merk 'Tenson' waren toen hip. Ik weet nog dat ik super blij was met mijn eerste, veel te grote Tenson jas in de uitverkoop. Ik heb hem zo lang gedragen dat je mij erin kon uittekenen! Ik groeide er letterlijk in. In het begin was het een ¾ jas en op het laatst had het meer weg van een buikjasje. Gewoon omdat er geen geld was voor een nieuwe. Natuurlijk vond ik dat jammer, maar ik heb er zeker geen psychische schade aan overgehouden. Dat vind ik zelf tenminste, misschien denken de mensen, die mij goed kennen daar anders over...

Tot mijn 26ste heb ik bij mijn ouders in huis gewoond. Mijn toekomstige vrouw en ik konden zo samen lekker sparen voor ons eigen stekkie. Ik had een enorme mazzel met een aannemer als schoonvader. We hebben in de vrije tijd ons eigen huis gebouwd, waardoor we direct veel financieel voordeel hadden. Maar ik weet inmiddels uit ervaring dat het tij zomaar kan keren. Mijn vrouw was na bijna 17 jaar huwelijk op mij uitgekeken en van het ene op het andere moment stond ik gevoelsmatig met lege handen. Gelukkig kon ik emotioneel goed omgaan met deze enorme domper. Ik heb wel een emmer vol gejankt omdat deze bom onder ons huwelijk niet de bedoeling was na ons ja-woord en de komst van onze kinderen. De tranen vloeiden daarom voornamelijk van teleurstelling en zeker niet van boosheid. Tijdens ons huwelijk konden we eigenlijk alles doen. Aan geld was er nooit een gebrek. Niet dat het echt met bakken tegelijk binnenkwam, maar we hadden het meer dan goed. En toen kwam de scheiding. Ik besloot een appartement te huren, had alimentatieverplichtingen voor mijn drie jongens en kwam daardoor in een totaal andere financiële positie dan ooit tevoren. Ik had zo'n geluk met de aanzienlijke overwaarde in de door ons verkochte woning. Anders was ik echt in de problemen gekomen. Het was meer regel dan uitzondering dat ik aan het eind van mijn salaris een

stukje maand overhield. Ik teerde dus langzaam in op het tijdens mijn huwelijk opgebouwde vermogen. Als onze woning onder water had gestaan, dan was ik waarschijnlijk in de financiële problemen gekomen of had ik mijn uitgavenpatroon drastisch moeten aanpassen. Ik ben ervan overtuigd dat het lijntje tussen succes en ellende flinterdun is. Ook op financieel gebied...

Mijn ogen gingen pas echt open toen ik na mijn scheiding een relatie kreeg met een alleenstaande moeder, die in de bijstand zat. Zij had een hele geschiedenis achter de rug met een man, die verslaafd was geraakt aan drugs. Toen pas kwam ik erachter dat ik nog nooit een echte reden tot klagen had gehad. Zij moest rondkomen van € 50,00 per week. Daar moest ze echt alles van doen... alles! Ik weet nog dat ze een keer voor het kleine mannetje nieuwe schoenen moest kopen. Maar die mochten niet duurder zijn dan € 15,00. Ik wist niet wat ik hoorde. Bij de schoenen die mijn kinderen droegen had je daar waarschijnlijk alleen de veters voor. Dat is natuurlijk een beetje overdreven, maar daar komt het wel op neer. De relatie heeft 1,5 jaar geduurd. Het was een mooie tijd, waarop ik met plezier terugkijk. Het was na mijn scheiding leuk en fijn, maar zeker ook leerzaam. Zij heeft mij financieel wel weer even met beide benen op de grond gezet. Ik ben blij dat ik die kant van de samenleving heb gezien. Af en toe komt het me goed van pas. Bijvoorbeeld bij de opvoeding van mijn jongens, die af en toe ook even moeten worden bijgestuurd om te beseffen dat het geld niet aan de bomen groeit.

Echte armoede associeer ik trouwens nog steeds met zwervers en kartonnen dozen. Of dat terecht is weet ik niet, maar dat beeld heb ik mijn leven lang al van armoede. Als je de eerder genoemde definitie bekijkt - het niet kunnen voorzien in de eerste levensbehoeften - denk ik dat het zo is.

Een paar maanden geleden toen ik nog werkte bij een cateraar moest ik naar het centrum van Amsterdam om met een potentiële klant een bruiloft door te nemen. Wij moesten een offerte uitbrengen voor de dag van hun leven. Toen ik de auto parkeerde zag ik een paar meter verderop een zwerver op een bank liggen. Hij had een plastic tas en een biertje onder het bankje staan. Die ga ik straks verblijden met een stukje chocolade schoot ineens door mijn gedachten. Ik had voor potentiële klanten als verrassing namelijk altijd stukken chocolade bij me. Ik ging naar binnen en wist al snel te ontfutselen dat het budget voor de bruiloft ongeveer € 20.000 was. Toen ik weer terugkwam bij de auto lag de zwerver op de bank te slapen. Wat een schril contrast dacht ik nog. Hij heeft nagenoeg niets en zij besteden zomaar € 20.000 op één dag! Ik heb hem niet wakker gemaakt. Bier en chocolade passen qua smaak volgens mij niet zo heel goed bij elkaar. Op de terugweg vroeg ik mij wel af hoe het voor die man zover is gekomen? Wat heeft hij allemaal meegemaakt dat hij daar nu ligt? Dat houdt me als mensen-mens de hele terugweg dan toch bezig.

Ik heb al wat echte armoede voorbij zien komen. Niet in Nederland, maar tijdens verre reizen. Mijn ex gaf party's in cosmetica en huidverzorging en dat deed zij zo goed dat zij daarmee diverse bonustripjes heeft verdiend. Zo ben ik met haar al in Zuid-Afrika, Dubai, Thailand, de Malediven, Marokko, de Bahama's en Canada geweest. En daar heb ik dingen gezien, die mijn blik op de mensheid behoorlijk hebben vertroebeld. Wat heerst daar een enorm contrast tussen arm en rijk. Vooral in Dubai en Zuid-Afrika waren de verschillen schrijnend. Bijna bij de beesten af. Wij zaten vaak in belachelijk luxe resorts, waar je van alle kanten in de watten werd gelegd. Maar kwam je buiten het resort, dan stapte je direct van de schijnwerkelijkheid in de werkelijkheid. Zo sneu om te zien hoe

mensen dan hun dagen moeten doorkomen met mensonterend werk dat waarschijnlijk geen drol oplevert...

Ik moet toegeven dat ik tijdens die reizen niet alleen maar ellende heb gezien. In Bangkok heb ik mensen kunnen aanschouwen, die leven in huizen op palen boven het water. Die hebben meer weg van een soort boomhut, dan van een echt huis. De kinderen waren daar aan het zwemmen en banjeren in het water. Dat water was zo vervuild dat wij Nederlanders daar helemaal niet in konden zwemmen. Als wij de grote teen in het water zouden steken, werd die bij wijze van spreken zwart en zou er spontaan afvallen. Maar die kinderen hadden in dat water samen zo'n lol. Zonder PlayStation of mobieltje, maar gewoon met elkaar zoals het in mijn ogen eigenlijk hoort te zijn. Samen kind zijn, zoals ik dat ik mijn jeugd gevoelsmatig was. De mensen in Bangkok leken echt stikgelukkig. Gelukkiger dan de mensen in de krottenwijken van Zuid-Afrika. Die kenden in mijn ogen alleen maar armoede, zowel materieel als geestelijk. De mensen in Bangkok hadden niet de mooiste spullen... zelfs verre van dat, maar ze leken wel geestelijke rijkdom te ervaren. En hoe zit dat met ons Nederlanders dan? Zitten wij inmiddels in de categorie 'materieële rijkdom en geestelijke armoede'? Ik heb het antwoord niet paraat, maar zie wel dat we met z'n allen een beetje aan het afglijden zijn.

Vroeger zat je in de trein of bij de kapper gezellig met elkaar te kletsen. Iemand maakte een eerste opmerking en dat leidde dan tot een gesprek. Nu zit iedereen naar de telefoon te staren en lijkt sowieso niet meer in te zijn voor een gesprek met een vreemde. De social media hebben bij velen zo langzamerhand gezorgd voor asociaal gedrag. En hoe graag ik het ook wil... ook bij mijn kinderen gebeurt het onder mijn ogen. Ze worden en zijn een product van de huidige maatschappij. Ik kan het niet veranderen. Het is de jeugd van tegenwoordig, die zichzelf een grote druk oplegt. Ze moeten van alles. Presteren op school, presteren op het sportveld, bijblijven op de social media, geld verdienen met een bijbaantje om uit te kunnen gaan en tijd vrijmaken voor vrienden en vriendinnen. Als je het snel zegt valt het wel mee, maar als je het elke dag allemaal moet uitvoeren begrijp ik wel dat een groot deel van de jeugd met burn-outklachten te maken heeft.

Ze zeggen weleens dat de jeugd de toekomst heeft. En zo is het ook. Maar of die toekomst er zo rooskleurig uitziet, weet ik niet. En dan laat ik alle randzaken zoals klimaatveranderingen buiten beschouwing. Ik heb het vooral over het financiële aspect. Heel veel studenten beginnen met een enorme studieschuld. Dan begin je al met een lekkere achterstand, toch? Vroeger was je met een goede opleiding verzekerd van een goede baan. Dat is al jaren niet meer het geval. De studieschuld kan je met een beetje pech dus heel lang achtervolgen. Daarnaast is het kopen van een woning voor starters bijna niet meer te betalen. Dat is natuurlijk geen goede ontwikkeling, maar het zijn wel de feiten. Het wordt voor de jeugd daarom steeds belangrijker om goed te budgetteren, zodat de uitgaven in balans blijven met de inkomsten. Dat moet eigenlijk een verplicht vak op school worden. Want nu is het een beetje afhankelijk van de persoon. Mijn oudste en jongste zoon kunnen goed omgaan met geld. Die hoeft je eigenlijk niet bij te sturen. Mijn middelste zoon brandt het geld werkelijk in de zak. Die heeft het al bijna uitgegeven voordat hij het heeft ontvangen. Ik wijs hem er regelmatig op dat dit in de toekomst beter op een andere manier door hem kan worden ingevuld. Of hij daarin slaagt zal de toekomst leren...

Onze rijkdom laat zich vooral goed zien tijdens Pasen en Kerst. Wat we tijdens die dagen met z'n allen inslaan, daarvan sla je steil achterover. Ik weet nog goed dat me dat een paar jaar geleden

tijdens het paasweekend opviel. Ik kwam op zaterdagmorgen van het voetbalveld en wilde nog snel een paar boodschappen doen. In de supermarkt besepte ik pas dat het geen gewone zaterdag was. Het leek wel of ze de boodschappen die dag weggaven. Alle kassa's waren open en de rijen waren langer dan bij een gemiddeld concert van Dries Roelvink. Maar dat kan natuurlijk al snel. Ik had besloten de knop direct om te zetten. Even snel boodschappen doen kon ik wel vergeten. Ik had al diverse mensen gesproken voordat ik achterin de rij voor een kassa aansloot. Ik had alle tijd de mensen om mij heen goed te observeren. Afgezien van een paar mensen, die gezellig met elkaar aan het kletsen waren, was er op veel gezichten geen sprankje vriendelijkheid te herkennen. Het leek zelfs wel of er een wedstrijd werd gehouden wie het meest chagrijnig kon kijken. Met de beste wil van de wereld kon ik dit eigenlijk niet geloven.

Ik ben blij dat ik elke week de kar kan volladen met allerlei boodschappen, waarvan meer dan negentig procent niet tot mijn primaire levensbehoeften behoort. Aan het eind van de week als alles op is, mag ik lekker weer! Ik maak van boodschappen doen een feest. Ik kom vaak bekenden tegen, waarmee ik een praatje maak en zie het als een aangename wekelijkse 'verplichting'. Natuurlijk begrijp ik dat boodschappen doen als vrijetijdsbesteding bij negenenegentig procent van de mensen niet op nummer één staat. Het probleem is dat we veel te veel dingen als vanzelfsprekend ervaren. Een kar afladen met boodschappen en daarna afrekenen is voor het gros van de mensen in Nederland de normaalste zaak van de wereld. Toen ik tijdens Pasen in de supermarkt stond, schoot door mijn hoofd hoe het zou zijn om met al die mensen in de supermarkt een week onder een boom in Ethiopië te zitten. Een flesje water ligt daar niet voor het grijpen, maar moet bij een waterbron worden gehaald. En rijst kun je niet kiezen met de grote droge korrel of in zakjes die zo gemakkelijk in porties kunnen worden verdeeld. Het is daar maar de vraag of er aan het eind van de dag wel genoeg rijst is om alle buiken te vullen. En natuurlijk zijn er mensen die zeggen: 'zij hebben altijd lekker weer!' Maar laten we eerlijk zijn... we zouden toch voor geen goud met ze willen ruilen?

In de supermarkt heb je trouwens steeds vaker de mogelijkheid om iets aan een goed doel te schenken. Bij de lege flessenautomaat staat regelmatig een bus, waarin je het statiegeldbonnetje kunt doen. Dat doe ik bijna altijd. Maar als het bedrag hoger is dan 3 euro, zegt zo'n stemmetje ergens achterin mijn hoofd dat ik het toch beter zelf bij de kassa kan inleveren. En dit verzin ik niet... Terwijl ik dit opschrijf denk ik dat ik vanaf nu echt alle statiegeldbonnen aan de goede doelen geef, die in de supermarkt bij de flessenautomaat worden gepromoot. Het is zo'n kleine moeite en het statiegeld is toch al eerder door mij betaald. Ik zal het niet missen en soms kun je met een paar euro een kind ergens aan de andere kant van de wereld een betere toekomst geven.

Elke kerst worden er kerstdiners georganiseerd voor mensen die het niet zo breed hebben. Ik vind dat een geweldig initiatief. Elk jaar worden er ook weer chauffeurs gevraagd om deze mensen thuis op te halen en na het diner weer thuis te brengen. De genodigden krijgen tijdens die bijzondere periode in het jaar een speciale behandeling. Ik heb mij een paar jaar geleden aangemeld om als chauffeur te fungeren. Ik moest ergens in Brunnepe een gezin ophalen. Ze stonden me bij de voordeur al op te wachten... vader, moeder en twee kinderen. Wat mij van die rit is bijgebleven is dat ik niet dacht dat deze mensen ook maar iets tekort kwamen. Ze zagen er netjes uit, wekten totaal niet de indruk armlastig te zijn en ik betrapte me er een beetje op dat ik dacht 'waarom zijn jullie in vredesnaam uitgenodigd voor dit kerstdiner?' Zo zie je maar weer dat vooroordelen waardeloos zijn. Aan de buitenkant kun je niet zien hoe iemand er financieel voorstaat. Misschien hebben ze zich wel

opgedoft met geleende kleren? Het maakt ook allemaal niet uit. Ik hoop dat ze een geweldige avond en kerst hebben gehad. Ik gun het ze uiteraard van harte.

Nog even wat anders... Mijn oudste twee zonen hebben inmiddels een leeftijd bereikt dat je het ergens met ze over kunt hebben. Ze krijgen zo langzamerhand een eigen mening. Dat leidt soms tot mooie discussies. Laatst vertelde ik ze dat ik vind dat veel mensen in Nederland klagen en niet meer weten wat het is om tevreden te zijn.

Iedereen lijkt in mijn ogen op zoek naar meer. In de bedrijvensector moet alles steeds efficiënter met als doel meer omzet en winst. Maar ook in veel privélevens is hebzucht volop aanwezig. De twee jaar oude smart TV, die nog perfect functioneert, wordt met gemak ingeruild voor een televisie met een zogenaamde curve, omdat dat hét televisiekijken van nu is. Met zo'n televisie wordt de finale van het Eurovisie Songfestival morgen een nog grotere beleving. De verkoper zal zeggen dat het net is of je zelf in de zaal zit. En ook voor PlayStations en mobiele telefoons geldt dat die direct na aanschaf alweer oud zijn, omdat de nieuwste versie binnen afzienbare tijd zal worden uitgebracht. Natuurlijk met meer mogelijkheden dan de vorige, waardoor je die gevoelsmatig niet in de winkel kunt laten liggen.

Tijdens het gesprek met mijn jongens gaf ik aan dat zij ook steeds meer wensen hebben. Jos kijkt altijd met een twinkeling in de ogen naar mooie gitaren, terwijl hij er al drie heeft, en Luc kwijlt elk jaar weer bij de nieuwste kledinglijnen van bepaalde merken. Ze zijn wat dat betreft continu op zoek naar 'nieuw geluk'. Zoals ik al eerder aangaf heb in het verleden best veel van de wereld gezien. In veel van die landen is de levensstandaard niet zoals hier, maar lijken de volwassenen en kinderen wel gelukkiger. Is dit er wellicht eentje uit de categorie 'less is more'? Toen ik mijn jongens dit voorhield, gaven ze aan dat dit geen goed voorbeeld is. Wij leven hier en zij leven daar. Zij weten niet beter. Ik wist niet zo goed wat ik hierop moest antwoorden.

Misschien ben ik wel een ouwe lul aan het worden. Ik was vroeger altijd op straat te vinden. Met een bal, een tennisracket of een vishengel in de hand. Ik zat bijna nooit binnen en was in de ogen van mijn moeder een straatjonk. Maar volgens mij had ik veel minder drang naar 'meer' dan de jeugd van tegenwoordig. Ik was heel gelukkig, maar ik kan niet bepalen of ik destijds gelukkiger was dan mijn zonen op dit moment.

Mijn oudste zoon was begin dit jaar voor een schoolproject in Marokko. Zijn relativerend vermogen is tijdens die reis gelukkig behoorlijk aangewakkerd. Een flesje cola was daar maar 50 cent. Hij heeft samen met zijn vrienden een paar Marokkaanse kinderen getraakteerd op cola. Die waren echt de koning te rijk. Waarschijnlijk drinken zij dat nooit of alleen tijdens speciale gelegenheden. Mijn zoon beseft steeds meer dat hij blij mag zijn dat hij in Nederland woont, omdat we het hier zo goed hebben. Ik vind het mooi dat hij dit zo ziet en het ook uitspreekt.

Over een paar weken zal de zomervakantie, die voor de meeste mensen voor de welverdiende rust moet zorgen, ook weer leiden tot de nodige stress. Want Wi-Fi laat op heel veel vakantieadressen te wensen over. Vorig jaar kreeg de ANWB een stroom van klachten binnen over haperende Wi-Fi-verbindingen op campings in Europa. Wi-Fi blijkt voor veel kampeers zelfs belangrijker dan een warme douche. Dat is toch eigenlijk te zot voor woorden? Ik zou zo zeggen: lang leve de welvaart!

Ik ben tevreden. Ik heb een leuke baan, drie geweldige zonen, twee bonuskinderen, een lieve vriendin en voor zover ik weet een goede gezondheid. Daarnaast mag ik af en toe wat zingen en schrijven en nu dus ook voordragen. Van mij mag dit nog jaren zo doorgaan. Misschien heb ik daarom geen recht van spreken ten opzichte van veel andere mensen. Maar ik blijf van mening dat Nederlanders over het algemeen veel klagen. Terwijl we het hier in mijn ogen met z'n allen zo geweldig goed hebben, uitzonderingen daargelaten.

En die uitzonderingen... daarover gaat het vandaag dus. Ik kan mij voorstellen dat het in de huidige maatschappij lastig is om niet veel geld te hebben. Want volgens mij gaat de standaard definitie van armoede niet meer op. Die ligt al mijlenver achter ons. Naast eten, drinken en een dak boven je hoofd zijn een televisie of tablet en een mobiele telefoon uit elk leven toch niet meer weg te denken? Ook dit zijn in Nederland zo langzamerhand primaire levensbehoeften geworden. En als je dan naar Facebook kijkt, waarop al je vrienden hun geweldige ervaringen delen, vraag je je waarschijnlijk af 'waar doen ze het in vredesnaam allemaal van?' Ik denk dat zelfs weleens, terwijl ik de eindjes prima aan elkaar kan knopen. Laat je stemming als minder bedeelde alsjeblieft niet bederven door alle positieve uitspattingen op Facebook en Instagram. Elk huisje heeft immers z'n kruisje! En dat wordt op de social media achterwege gelaten.

Ik vind zelf dat je er niet voor hoeft te schamen als je arm bent. Financiële ellende kan je maar zo overkomen. Door een ziekte, door een scheiding, maar ook omdat je gewoon wat minder goed met geld kunt omgaan. Vraag alsjeblieft om hulp bij vrienden en kennissen als je het niet meer ziet zitten. Je bent geen lozer... nooit. Je bent een mens van vlees en bloed, die gewoon wat hulp van anderen kan gebruiken omdat het even wat minder gaat. Zoals ik al aangaf... ik ken geen mensen in mijn kennissenkring die arm zijn. Als die er wel zijn, tonen ze dat niet. Dan kan ik ze dus ook niet helpen. Aan hun neus kan ik het namelijk niet zien.

Volgens de geleerden is er op de wereld genoeg voor iedereen. Alleen kan het wat beter worden verdeeld. De politiek speelt hierbij een belangrijke rol. Maar wij kunnen ook een oogje in het zeil houden. Naar elkaar omkijken heet dat. Misschien moeten we wat vaker een blik opwerpen vanachter onze splinternieuwe iPhone... Het is in mijn ogen belangrijk dat de armen onder ons vanaf vandaag besluiten zich niet meer te schamen voor hun armoede en om hulp durven vragen. Daar begint het mee.... durf gewoon te vragen! Dat kost niets en als je het op een nette manier doet, is de kans groot dat de vraag op een mooie manier door anderen wordt beantwoord. Ik kan me nog goed herinneren dat er een keer een jongen van ongeveer 10 jaar op de camping naar mij toekwam en aan mij vroeg of ik een euro voor hem had. Hij wilde graag een spelletje spelen in de gamehal. Ik vroeg aan hem of zijn vader die euro niet voor hem had. Dat heb ik al gevraagd zei hij, maar die krijg ik niet meer. Ik zei tegen hem dat ik het stoer vond dat hij het aan mij vroeg en heb hem de euro gegeven. Een grote glimlach kreeg ik als bedankje. Of ik er goed aan heb gedaan weet ik niet, maar als hij het niet had gevraagd had hij hem natuurlijk nooit gekregen...